

„Csak állok és fölködlik egy jámbor remény: az úgy lesz...!

Az úgy lesz, hogy bemondják majd a tévében (mert ugye bemondják!), hogy: „Elment a vándor-színész”, - és akkor kicsit szomorkodtok! Az se baj, ha csak azért, mert arra gondoltok, hogy egyszer majd ti is elmentek. De nem tart sokáig a bánat, hanem kiválasztotok egy erdei tisztást, ahol elültettek egy szép csemetetölgyet, aztán körbe ültök, és meséltek rólam! Jót is, rosszat is! Vadat és szelidet, vicceset és szomorút, vádlót és védőt, ami csak eszetekbe jut. És akkor én is ott leszek veletek. Mert az voltam, az vagyok, amit majd meséltek rólam, ahogy majd emlékeztek rám. Egy évre rá megint összegyűltök, esztek, isztok, daloltok, játszottok, és arról meséltek, hogy merre jártatok mióta nem láttátok egymást. És évre év, újra és újra összegyűltök, még akkor is, amikor már az sem él, aki ismert engem valaha, amikor már az sem él, aki tieteket ismert valaha, de tovább élek, tovább éltek, tovább élünk minden mesében.”

Papp János: 600 km/100 Guinness

Papp János, a vándor-színész (de rég is hallottam ezt a szót, igaz, én még egybeírva tanultam) minden évben útra kell feleségével, Zsuzsával. Az út végén könyv születik az élményekből, érzésekből. Most Írországra kalauzol el bennünket a vékony kis könyv lapjain. Ott szerzett élményeiből mazsolázok:

„Nagyszerű embereknek látom az íreket! Keményen dolgoznak, oldottan élnek. A minden szembejövő autóból visszaintő sofőrök, a tanyákról kiköszönő asszonyok, férfiak, a készséges boltosok, a kocsmái hangulat remek figurái nyitottak, oldottak, segítőkészek, természetesek.” (Tanulhatnánk tőlük, nemdebár???)

„Nincs még és részletes tudásom arról, hogy szerte a világban hol és hogyan tanítják a történelmet, csak sejtésem, hogy nagy valószínűséggel ugyanúgy, mint Magyarországon. Egyfelől a magabiztos győztes szemszögéből (lásd: honfoglalás), másfelől az igazságtalanul szenvedő vesztes nézőpontjából (lásd: Trianon). Hősök és áldozatok sorjázna a történelemkönyvek arany és véres lapjain, de hibákat, bűnöket is belátó elemző, mérlegelő, kritikus történelemszemlélet csak a tudósok belterjes világában létezik. A „jónépnek” marad a leegyszerűsített mese. Talán sommás az ítéletem, de abban biztos vagyok, hogy ha az utca emberének feltenném a kérdést: mit tud (hogy csak a szomszédoknál maradjunk!) a román, szerb, horvát, szlovák, ukrán történelemről, siralmas lenne a kép.”

„Bellynamonánál egy szép, öreg templom mellett, a temető oldalában üldögélve eltöprengok: ha az emberiség történetének kezdete óta minden sírhelyet illő tisztelettel megőrzött volna, akkor a Föld egy hatalmas temető lenne! Fölidézem Madách „Tragédiájának” sírba ugráló halottjait, jelesül a színészt: „Én a komédiát lejátszom, mulattattam, de nem mulattam!” És persze eszembe jut az átirat is: „Én a komédiát lejátszom, mulattattam, - de nem mulattam!”

Papp János 1970-ben végzett a Színház- és Filmművészeti Főiskolán Várkonyi Zoltán osztályában. Jó csapat jött össze. A teljesség igénye nélkül: Piros Ildikó, Kern András, Verebes István is ebbe az osztályba járt.

„Valaki fölért” (Himalája)

Nem egy hasonló történetet hallottam, de, hogy ezt olvastam, kimásolom. Így hiteles:

„Zsuzsa elmeséli, hogy beszélgetett Ibolyával, aki elmondta neki, hogy három éve rákot diagnosztizáltak nála. Operációt javasoltak, de nem vállalta. Viszont, hallott egy német orvosról, aki kénytelen volt megoperálni balesetet szenvedett fiát, és a fiú meghalt. Rá fél évre az orvosnál rákot állapítottak meg. Ekkor meditációba kezdett, feldolgozta az őt ért traumát, és tünetmentes lett. Ibolya is ezt az utat választotta. Rengeteget meditálva feldolgozta magában a konfliktusait, traumáit, gondjait – és fél év múlva az eredmény: negatív. – Engedélyt kérek Ibolyától, hogy megírhassam a történetét. Helybenhagyja.”

Gyorsan hozzáteszem, sok-sok embert ismertem, aki elveszítette a harcot a rákkal folytatott csatában. Hogy nem jól dolgozta fel a konfliktusait, hogy olyan jellegű volt a betegsége, amellyel szemben az orvostudomány tehetetlen volt, nem tudom. De ez is egy lehetséges módszer. Ki miben hisz. És van az a helyzet, amikor az ember nem válogathat a módszerekben, ha még élni akar.

Tanultam egy új szót: retina fotózás. ☺ Azt jelenti, hogy nem rántjuk elő perceként a masinát, hanem a szemünkkel rögzítjük a képet. Háááát..... Én még mindig túl sok képet készítek. Digitálisan. ☺

Jó volt Papp János könyveit olvasni. A végére értem az útleírásainak. Mind a 8 nagy élmény volt. Ismeretlen tájakon barangoltam, és rengeteget tanultam. Lelkileg is.

Szigligeti Zsuzsanna